

71. БОГ ДА ГО БИЈЕ ДЕРВИШОТ

за Кузман Кашидан

Крај: Тиквеш, Прждево
 Пеел: Ристо Кимов
 Роден: Прждево, 1898 год.
 Мелограф.: Ал. Линин

Лента бр.: 248/2
 Снимена: Прждево, Тиквеш
 27 октомври 1959 год.
 Мелограф.: Скопје, 26.05. 1964.

♩ = 260 (♩ ♩ ♩ ♩)

Recitativ

ДЕ - - - - - БОГ ДА ГО БИ - ЈЕ ДЕР - (ДЕР) - ВИ - ШОТ,
 И ТИ - ЈА ЦР - НИ А - (А) РА - ПИ, И ТИ - ЈА МУ - РАТ
 ДЕ - (Е) - БРАН - СКИ, ГО - ЛЕМ ЈЕ ЗУ - ЛУМ ЧИ - НИ - ДЕ. - - - - -

Де! Бог да го бије дервишот,
 и тија црни арапи,
 и тија Мурат Дебрански,
 голем је зулум чиниле.

иди им кажи да флезат,
 отвори оно вратата,
 тихо им веле, говоре:
 — Флевајте сега при бегот.

Де! А што ми беа Врбјани,
 сите чорбации селани,
 станале јони ќе јодат,
 ќе јодат града Јорида,
 бегот давија ќе чинат,
 на таја бега, Целатбег,
 од таја гола дервиша,
 од тија црни арапи,
 и тија Мурат Дебрански.

Де! Навлегле јони фодаја,
 темен до земи дадоха,
 тихо му велат на бегот:
 — Дегиди бегу, Целатбег,
 ни сме до тебе дојдени.
 Бегот им веле, говоре:
 — Дилми сте дошле до мене,
 некоја мака имате,
 маката си ја кажите.

Де! Јотишле града Јорида,
 наслегол бегот во конак,
 качил се горе на диван,
 нашле си младо музирче,
 они го тихо питале,
 ти да го питаш Целатбег,
 при него ние да ојме.

Де! Голем си зулум имаме,
 от таја гола дервиша,
 и тија црни арапи,
 и тија Мурат Дебранче,
 селата ни расипаха,
 рајата узнемириха,
 старците сите исклаха.

Де! Бегот му веле, говоре,
 дегиди младо музирче,

Де! Није сме тебе дојдени,
 ти да ни туриш крксевдар,

кркбуљукбаша да шета,
низ таја каза јоридска,
низ тија села рисјански,
селата да ји умире,
рајата да ни слободе,
кумити да ни исфака.

Де! Бегот им веле, говоре:
Дил ми сте дошле до мене,
јас ќе ви турам крксердар,
кркбуљукбаша да шета,
низ таја каза јоридска,
низ тија села рисјански,
селата ќе ви јумире,
крксердар вам ќе ви биде,
това бре Емин Рогушче.

Де! Рипнаја сите Врбјани,
текрет темене дадоха:
— Ног'ти години Целатбег,
Турчин Турчина не тера,
Емин кумити не фака.

Де! Ние сакаме крксердар,
кркбуљукбаша да биде,
това бре Кузман Капидан.

Де! На бегот харно не падна,
лели се бегот разлуги,
извика младо музирче,
дотрча младо музирче,
бегот му веле, гојворе:
— Ти да настуриш чаршија,
па да го најдеш Кузмана,
Кузман да дојде при мене.

Де! Излезе младо музирче,
овдеја оно ондеја,
најде го оно Кузмана,
во таја ладна мејана,
при таја бела Петкана,
како си ручок ручаше,
рујно си вино пијеше,
мезе си јоно јадеше.

Де! Музирче веле гојворе:
— Дегиди Кузман Капидан

тебе те вика Целатбег,
да дојдеш Кузман на конак,
да дојдеш Кузман при него,
тебе те сакаат Врбјани,
сите чорбаци селани.

Де! Му вели Кузман музирче:
— Ајде си ходи музирче,
да си го ручам ручекот,
да си дојадам мезето,
да си допијам чашата,
сега ќе дојдам при него.

Де! Тргна си младо музирче,
тргна си јоно јогиде,
дојаде Кузман мезето,
доруча Кузман ручекот,
си ја допило чашата,
стегнало пинци ремења,
рипна на нози јуначки,
право си тегли на конак,
ни сака кала ни чека,
рипнало Кузман прескочи,
цели си конак затресе,
тогаш се бегот јуплаши,
дали се конак урниса,
или се земја затресе.

Де! Дур да се рече изрече,
отвори Кузман вратата,
темен на бегот му стори,
право на столот седнало.

Де! Бегот му вели на Кузман:
— Дегиди Кузман Капидан,
дали си знаеш, не знаеш,
што сме те тебе викнале,
тебе те сакаат Врбјани,
сите чорбаци селани,
ти да му бидеш крксердар,
кумити да му изфакаш.

Де! Кузман на бегот му вели:
— Дилми сте нашле мунасип,
јазе ќе бидам крксердар,
кркбуљукбаша да шетам,
низ таја каза јоридска,

низ тија села рисјански,
селата да ѝ умирам,
рајата да ја слободам,
кумити да ѝ исфакам,
и јас ќе бидам крксердар.

Де! На бегот арно не падна,
тоги му вели на Кузман:
— Дегиди Кузман Капидан,
најди си двама зекили,
што ќе потпишат за тебе,
оти ќе бидиш крксердар.

Де! Лели се Кузман разлути,
и рипна на нози јуначки,
тоги му вели на бегот:
— Еве за мене ветилка.
Извади острата сабја.
Почула млада ан'ма,
потрча она ф одаја,
она му вели на бегот:
— Јас сум за Кузман ветилка,
со мојто машко дегенце.

Де! Излезе Кузман ф чаршија,
најде го оно Митрего,
Митрего оно Каракаш,
тоги му Кузман гојворе:

— Дегиди Митре, бре фнуче,
збери си фнуче тајфата,
и јас ќе си зберам мојата,
мене ме сакат крксердар,
кркбуљукбаша да шегам,
низ таја каза јоридска,
низ тија села рисјански,
селата да му јумирам,
рајата да му слободам,
кумити да му исфакам.

Де! Додека зберат тајфата,
дервишот јем је дочуло,
текран је дошло Врбјани,
поново зулум чинило,

старците сите врзало,
на патот уши пресекло.

Де! Хабер му дошло на Кузман,
дервишот зулум направил,
тоги му веле на Митре:

— Деј гиди Митре, бре фнуче,
зошто сме живи ни сега,
дервишот зулум сторило,
у најбаш село Врбјани,
старците сите врзало,
на патот уши пресекло.

Де! Тргнале јони јотишле,
јотишле в гора зелена,
на таја чешма шарена,
дека што мине дервишот,
и тија црни арапи,
и тија Мурат Дебрански.
Тогај му Кузман гојворе:
— Дегиди верна дружино,
собујте пинци ремења,
текрет се вије спремајте.

Де! Ставиле јони заседа,
ете го иде јозгора,
идат си црни арапи,
и тоја Мурат Дебрански.

Де! Кузман је вели дружина:
— Стегните пушки кремена,
дур не ќе чуе пушката,
да не се никуј излаже,
понапред рано да фрле.

Де! Фанале јони пусија,
пукнала пушка даљана,
право го пушка погоди,
погоди црни арапин,
рипнала гола дервишна,
прснала јона да бега,
право си тегли на Митре,
на тоја Митре Каракаш.
Кузман му викна на Митре:
— Држи се добро бре Митре,
дервишот иде на тебе,
дервишот куршум не фака.

Де! Викна се Митре провикна,
не бој се вујче, не бој се,
мене ме викат Митрето,
Митрето лели Каракаш,
имало златна петелка,
тури ја оно на фесот.
Пукнала пушка на Митре,
право го дервиш погоди,

паднал ми дервиш на земи,
прснала сета дружина,
прснала се јона разбегала.
Извади Кузман ножето,
пресече глава на дервиш,
пресече глава на харат,
и ја занесе ју Јорид.

Забелешка: Мелострофите се пеат како што следува
текстот.